

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Εβδομον κι’ εικοστόν μετρούντες χρόνον
 εδρευσίμεν’ στην γήν τών Παρθενώνων.

‘Ετος χίλια δώδεκα κι’ ἔνηκάς’ ἀκόμα,
 ἴλοι τήν’ Ἀνόρθωσι δάχουνε’ στό στόμα.

Τού μηνός’ Ιουνίου δευτέρω,
 ὁ Ρωμῆός κατακτᾷ τόν ἀέρα.

Χίλια δέκα καί δεκάσσα,
 κάτ’ αὐτῶν φρακτέλων τῶσα.

Τῶν ὄρων μας μετὰ τὴν ἐνδικοχέρουσα πολὺ .

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ἄ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μόνο.
 Ἰὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ε κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ σ τ ὸ χ ε ρ ἰ .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐλαοῦ σου τσελεπή
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμῆου» ἀνελλιπή
 με τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι’ ὅποτος ἀπ’ ἔξω θέλει
 δὲν θὰ πλῆρῶση δι’ αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

**Μνημόσυνον ἐκεῖνου
 τοῦ πάλας Ἰωαννατακίου.**

Σὺν ὄνειρο διαβαίνεις
 φυλῆς βασανισμένης,
 σὺν ἑνα παραμύθι,
 καὶ συγκινεῖς τὰ πλῆθη.

Μὲ πόθους παρασιμένους
 περὶς στεφανωμένους,
 κι’ ἀπέμεινες τοῦ γένους
 πόθος μαρμαρωμένους.

Καὶ γονατίζει’ μπρὸς σου
 μ’ ἀγμάτρευτο καυμό,
 κι’ ἀπὸ τὸ μάρμαρό σου
 ζῆται ζωῆς χυμὸ.

Καὶ ραίνουνη μὲ μύρα
 μαρτυρικῆ πορφύρα
 κόρας ἀσπροντυμέναις.

Σὺ τὰ φτερά φερρόνεις,
 καὶ σὺ ξεκαρμαρῶνεις
 καρδιᾶς μαρμαρωμέναις.

‘Ἐλα καὶ ξηναστάσου
 σὲ μνημοσύνου δίσκου,
 καὶ σκόρπα κἀλλυθὰ σου
 σὲ κάθε Βασιλάκο.

‘Ἐκιν’ οἱ Φράγγ’ οἱ βοηθοὶ κι’ οἱ σταυροφόρ’ οἱ φίλοι
 μ’ αὐτῶς, ποῦ σ’ ἔρριξαν νεκρ’ ὅπου Ρωμανοῦ τὴν Πύλην,
 κάνουνε τώρα συντροφιά,
 καὶ τῶχουν δόξα καὶ τιμὴ.

κι’ ἀκόμη τὴν Ἁγιά Σοφίαν
 τὴν θέλουνη Τούρκικο Τζαμί.

‘Ἡ σταυροφόρα, Βασιλῆζ, πῶς ἔγινε κι’ ἐκείνη!...
 ἀνασκαλεῖται λείψανα κι’ ἀπομεινάρια στάκτης,
 κι’ ἂν εὐρη σπίθας τῆς πατει κι’ ἄναλαμπας τῆς οὐνεί,
 κι’ ἀφροκοπᾷ’ στὰ πόδια τῆς αἱμάτων καταρράκτης.

‘Ὡς πότε, Βασιλῆζ,
 καὶ μὲ τὴν Πασαλιὰ
 θ’ ἀναστεινάζουνη σκλάβοι;

Καὶ στὸ δίκῳ σου μνημα,
 ποῦναι τοῦ κόσμου κτήμα,
 καντόλι δὲν θ’ ἀνάδη;

‘Ὡς πότε τὰ λεπτὰ τῶν σταυροφόρων χέρια
 θὰ μπηγούνη στὸ σταυρὸ τὰ Τούρκικα μαχαίρια;
 ‘Ὡς πότε σὲ μᾶς θείας Κορώνας θησαυρὸ
 θὰ βλέπεις μακελλάρη
 τὸν Τούρκο μὲ φεγγάρι,
 τὸν Φράγκο μὲ σταυρὸ;

**‘Αεροπλάνων βαπτισμός
 καὶ μέγας ἐνθουσιασμός.**

Φ. —

“Ἦχος ἀκουσε παῖδων,
 βλεπε θαύματα περίσσια...

Π. —

‘Στὼν γνωστῶν ἀεροπλάνων
 παρευρέθη τὰ βαπτίσματα

Φ. —

Περὶ τὸν νὰ μ’ ἐρωτᾷς, Περικλέτο μου κολιχῆζ,
 ἀφοῦ ἔβρισε πῶς ἐπὶ τῶνα.

Πληθος κόσμου συνωθετο με ποικίλους ἀνωτάτους.

Π.— Καί ποῖος ἦταν ὁ κουμπάρος;

Φ.— Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους.

Μέσα σ'τ' ἀεροδρόμιον
καθένας ἐπροχώρει,
κι' ἐτόνιζαν ἐγκώμιον
ἄνδρες ἀεροπόροι.

Μαζὶ των ἐψάλα κι' ἐγὼ
τὴν ἀεροπορίαν,
ποῦ μ' ἔλους σήμερον σφιγῶ
πρὸς πτήσιν αἰθερίαν.

Ἐφήμερα τὰ γήινα καὶ πάνα τοῦ κακοῦ...
τί βράπτεισι ποιητικῆ,
καθ' ἅλα πανηγυρικῆ,
καὶ τὰ θηρία μούγγριζαν τοῦ Ζωολογικοῦ.

Καί ῥωτοῦνε τὸν κουμπάρο, λυτρωτὴν τῆς Ρωμοσύνης:
ἀποτάσσει τοὺς γηϊνούς;
κι' εἶπε τρίς ἀπεταζάμεν ἐν ζητωκραυγῇ μεγάλῃ...
τὸν ῥωτῶν σέ' λίγω πάλι;
καὶ συντάσσει τοὺς ἀνέμους; κι' ἀπαντᾷ μὲ τόνον καί,
τοῦ λαοῦ χειροκροτοῦντος, Περικλῆ μηδαινέ.

Καὶ συντάσσομαι μὲ τούτους,
ποῦ σ' τὸ μέλλον κρύβουν πλούτους,
μὰ καὶ τοῦρανοῦ τὸ μάνικα.

Τοὺς πετῶντας καμρόνον,
καὶ βαπτίζω καὶ μυροῦνα
τῶν Ρωμηῶν ἀεροπλάνα.

Ἀποτάσσομαι τῇ σφαίρᾳ
τῶν ἀνθρώπων τῇ γῆνι, καὶ
πιστεύω στὸν ἀέρα, ὅπου
δόξα μας θὰ γίνῃ.

Καὶ πιστεύω τῷ φρωσῶντι τοὺς ἀερασκούς Αἰόλω,
καὶ θαρρῶ κι' αὐτὸ τὸ κράτος
πῶς Αἰόλου παίζει ρόλο
κατὰ μήκος, κατὰ πλάτος.

Τὴν δόξαν θὰ ἀφήσωμεν
θριάμβων ἐφημέρων...
εἰς ὕψος θὰ τρυφήσωμεν
μαζὶ μὲ τὸν Καμπέρον.

Ἄς στρέψωμεν στὸν οὐρανὸν τῆς κωστής αἰθρίας,
κι' ἐν τῷ μεγάλ' ὄνοματι τῆς ἀεροπορίας
θὰ βαπτισθῇ τὴν σήμερον τετράς ἀεροπλάνων
πρὸς ἐκπλήξιν τῶν ἐπὶ γῆς κυλομένων νάνων.

Ἀφήσωμεν τοὺς φωνασκούς,
μὲ δύναμιν ἀερασκούς
φουσκώσωμεν Αἰόλων.

Αἰθήρας ἀνεύσωμεν,
καὶ μέλλον ἐξυμνήσωμεν
ἐναερίων στόλων.

Κι' ἐμὲ τὸν Ἐλευθερίον
χειροκροτήσετέ με,

ἰδῆτε μ' ἐναερίον
καὶ προσκυνήσετέ με.

Τὸν ἄνδρα τὸν μακαρίον
λαὸς θὰ χαιρετᾷ,
ποῦ τολμῆρὸς πετᾷ
τὴν πτήσιν τὴν Ἰκαίριον.

Τοῦτον τὸν Ἐλευθερίον ἐπισημοῦν καὶ κράτη
λαῶν ἐπιδρωμένων...
τῆς ἰπταμένης τοῦ πυγμῆς ἢ πτήσης συνταράττει
τὰς φρένας τῶν πυγμαίων.

Βαπτίσματος Ἑλληνοῦ
κι' ἑνὸς κουμπάρου Κρητικοῦ
μὰ κρίσιμος ἡμέρα.

Αὐτὸς φωνάζει σήμερον
ὅτι δὲν εἶναι χίμαϊρα
τὸ κατακτῆν ἀέρα.

Κι' ἐκεῖνος ἐπὶ νεφελῶν
ἔρχεται μετ' ὄλιγον
νὰ κρῖνῃ γῆν ἄμπερτων
καὶ νεφελοκοκκυῶν.

Τὰς πτέρυγας ταυνύσωμεν
στοὺς ἀθλους τῶν Ἑλλήνων,
καὶ πάντες προσκυνήσωμεν
τὸν Δαίδαλον ἐκεῖνον.

Ἦτον αὐτὸς ὁ Δαίδαλος διάσημος τεχνίτης,
αὐτὸς καὶ τὸν Λαβύρινθο ἐποίησε τῆς Κρήτης,
ὅπου φρικτὸς Μινώταυρος εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους
ἐχόρταινε τὴν πεῖνα τοῦ μὲ σάρκα ἀνθρωπίου.

Σὲ τοῦτον τὸν Λαβύρινθο, ποῦ σκέψεις προκαλεῖ,
τῶρ ἀνθ' ἑνὸς εὐρίσκονται Μινώταυροι πολλοί.
Σὲ τοῦτον, ποῦ δὲν φαίνεται τῆς Ἀριάδνης μίτος,
σάρκα Κρητῶν ὑσφραίνεται πολλῶν θηρίων μύτος.

Μὲ τοῦ Δαίδαλου τὰ πετὰ πρελίπιδες πετᾶτε,
κι' οἱ σύγχρονοι Μινώταυροι, ποῦ λέγονται προστάται,
μὲ διαρκῆ μουγγρίσματα καὶ βρυχηθμοὺς ἀγρίου
κάνουν κι' ἐμὰς τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ἐλευθερίους
νὰ τάσσωμεν πρὸ τῆς Βουλῆς ὀπίστας ἐκπύλους
κι' ἀσπλάγχχους νὰ λογιζώμεν τῆς Κρήτης ἀποστόλους.

Τέτοια κι' ἄλλα σοβάρᾳ,
Περικλέτο μπακαλιάρῳ,
ἄκουσ' ἀπὸ τὸν κουμπάρο,
κι' ἔκανα κι' ἐγὼ φτερά.

Καὶ λαμπρῶν ἀεροπλάνων στρατιωτικῶν τετράς
ἐβαπτίσθηκα σύγχρονος,
κι' ἀποუსιάζεις σὺ μόνος,
ποῦ σ' ἄρεσει νὰ χαζεύεις καὶ τὰστέρια νὰ μετρεῖς.

Καὶ τὰ βάπτισε μὲ χάρι
καὶ μὲ ὄνοματὰ μέγαρα
Κυβερνήτης πτερωτός.

